

Sygn. akt II K 1025/12

3 Ds 533/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2012 roku

Sąd Rejonowy w Głogowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Molisak

Protokolant: Olga Hacia

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu dnia 18 października 2012 roku sprawy

1 D. K. (K.)

syna J. i I. zd. K.

urodzonego (...) w G.

zamieszkałego (...)-(...) G., ul. (...)

2 P. L. (L.)

syna S. i D. zd. P.

urodzonego (...) w G.

zamieszkałego (...)-(...) G., ul. (...)

oskarżonych o to, że:

w okresie od 08 maja 2010r. do 10 maja 2010r. w miejscowości N. przy ulicy (...) dem Z. 12 na terenie Niemiec, działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem, w ten sposób, że po uprzednim przecięciu nieustalonym przedmiotem części płotu salonu (...) am D.” dostali się na teren w/w salonu, gdzie następnie przy użyciu nieustalonego narzędzia przecięli kłódkę kontenera z którego dokonali kradzieży 8 kompletów opon marki „H.” z felgami o łącznej wartości 8500 euro stanowiących równowartość 33.998,30 złotych, czym działali na szkodę salonu (...) am D.” z siedzibą przy ulicy (...) dem Z. 12 w miejscowości N. na terenie Niemiec;

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

*****

I oskarżonych **D. K. (K.)** i **P. L.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 279 §1 kk wymierza im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 69 §1 i §2 kk w zw. z art. 70 §2 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu **D. K.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają na okres próby 3 (trzech) lat;

III na podstawie art. 69 §1 i §2 kk w zw. z art. 70 §2 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu **P. L.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 5 (pięciu) lat;

IV na podstawie art. 73 §2 kk oddaje oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V na podstawie art. 46 §1 kk zasądza solidarnie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego „A. am D.” z siedzibą w N., ul. (...) dem Z. 12, Niemcy kwotę (...),30 (trzydzieści trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem zł 30/100) złotych;

VI na podstawie art. 44 §2 kk orzeka przepadek dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/331/12 na k. 239 i na podstawie art. 195 kk nakazuje jego zniszczenie po uprawomocnieniu wyroku;

VII na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk i art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 112,00 (sto dwanaście) złotych i wymierza im po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty.

Sygn. akt II K 1025/12

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. i P. L. mieszkają na tym samym osiedlu w G. i znają się od dzieciństwa. W 2010 r. postanowili dokonywać kradzieży opon i felg samochodowych na terenie Niemiec by sprzedawać je w Polsce. W tym celu na początku maja 2010 r. wypożyczyli w L. samochód marki O. (...). Następnie w dniach od 8 do 10 maja 2010 r. pojechali do Niemiec. Tam w miejscowości N. dokonali włamania do kontenera znajdującego się przy salonie (...) należącym do firmy (...) am D. przy ul. (...) dem Z. 12. Z kontenera zabrali 8 kompletów opon samochodowych o wartości 33 998,30 zł, które załadowali do wypożyczonego samochodu. Następnie wrócili do Polski i opony sprzedali C. P., który w S. prowadził handel oponami samochodowymi. D. K. i P. L. wiedzieli, że mogą tam sprzedaż te opony, ponieważ wcześniej sprzedawali tam inne opony pochodzące z nielegalnego źródła. Za sprzedane komplety otrzymali 2600 zł. C. P. za udział w handlu kradzionymi oponami i felgami został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 165, 219-219v

wyjaśnienia oskarżonego P. L. - k.156v-157, 172, 212

zeznania świadka C. P. – k. 183v, 297v

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie sygn. II K 3221/10 – k. 177-181

materiały Inspekcji Policji w N. z tłumaczeniem – k. 1-71

Oskarżony D. K. ma 21 lat i wykształcenie gimnazjalne. Obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą na terenie Niemiec, jego miesięczny dochód wynosi ok 1500 euro, nie ma nikogo na utrzymaniu. Był karany sądownie za czyn podobny, nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 164, 296

karta karna - k. 264

Oskarżony P. L. ma 20 lat i wykształcenie podstawowe. Obecnie jest na utrzymaniu swoich rodziców, od 22.10.2012 r. ma być zatrudniony w restauracji swojego ojca. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Był karany sądownie, w tym za przestępstwa podobne. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo, neurologicznie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 156, 296v

karta karna - k. 259-260

Oskarżeni słuchani w toku postępowania przygotowawczego przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu i szczegółowo opisali okoliczności jego popełnienia. Jednocześnie wnieśli o wymierzenie im kar na podstawie wniosku złożonego przez Prokuratora w trybie art. 335 §1 kpk: po 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby 4 lat, oddanie w tym czasie pod dozór kuratora sądowego i zobowiązanie do naprawienia szkody w terminie 2 lat od uprawomocnienia wyroku. W toku posiedzenia oskarżeni cofnęli zgodę na wymierzenie im ustalonych kar. Następnie oskarżony D. K. wyjaśnił, że w zarzucanym okresie przebywał w Polsce, był w tym czasie ze znajomymi nad jeziorem w B.. Nadto stwierdził, że jego przyznanie się do zarzutu było wynikiem działań policjantów, którzy straszili go tymczasowym aresztowaniem. Jednocześnie przyznał się, że w 2010 r. jeździł w celach turystycznych do Niemiec.

Oskarżony P. L. również odwołał swoje przyznanie się do winy. Wyjaśnił, że w zarzucanym okresie przebywał w Polsce i pomagał siostrze w restauracji. Wtedy nie miał skończonych 18 lat i rodzice nie pozwalali mu na dłuższe wyjazdy. Przyznał się do znajomości z C. P., któremu sprzedawał rzeczy pochodzące z kradzieży dokonywanych z samochodów ciężarowych stojących na parkingach przy drodze krajowej nr (...).

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. - k. 165, 219-219v, 296v-297

wyjaśnienia oskarżonego P. L. – k. 156v-157, 172, 212, 297

protokół posiedzenia z dnia 10.09.2011 r. – k. 280

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie zgromadzonego w aktach materiału dowodowego wina oskarżonych oraz okoliczności popełnienia przez nich zarzucanego im czynu nie budzą wątpliwości. Mając na uwadze zmianę wyjaśnień oskarżonych Sąd doszedł do następujących wniosków.

Jako wiarygodne należy uznać zeznania C. P.. Świadek ten potwierdził w swoich zeznaniach fakt zakupu od oskarżonych kradzionych kompletów opon od samochodów (...). W ocenie Sądu z uwagi na upływ czasu jest rzeczą naturalną, że świadek składając przed Sądem zeznania nie pamiętał już szczegółów tej transakcji. Jednak rozpoznał on oskarżonego L. jako osobę, od której zakupił przedmiotowe komplety opon. Należy przy tym zwrócić uwagę, że zeznania te potwierdzają też fakt innych transakcji dokonywanych z oskarżonymi, co wskazuje na to, że oskarżeni brali udział w kradzieżach na szerszą skalę – w kradzieżach z samochodów ciężarowych stojących na parkingach przy drodze nr (...). Za te czyny został skazany świadek oraz oskarżony P. L. (wyrok Sądu Rejonowego w Lubinie 08.02.2011 r.)

W kontekście tych zeznań Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków D. L., A. K. zd. L. i S. L.. Są to osoby najbliższe dla P. L.. W ocenie Sądu świadkowie składając zeznania w sprawie mówili o tym co najczęściej dzieje się w restauracji podczas majowych weekendów, a nie o tym co wydarzyło się podczas weekendu 8-10 maja 2010 r. Wynikało to z odpowiedzi świadków na pytania Sądu. Żaden ze świadków nie potrafił przed Sądem wyjaśnić co wydarzyło się charakterystycznego w tym czasie, że są pewni, iż wtedy cały czas był z nimi oskarżony P. L.. Świadek S. L. zeznał, że przypuszcza, iż „syn mógł pomagać siostrze” (k. 298), D. L. zeznała, że „jest przekonana, że syn zawsze pomagał nam przy organizowaniu imprez” (k. 298). Z kolei świadek A. K. zeznała, że brat pomagał jej, „bo tak zawsze jest”, ale później po pytaniach Sądu przyznała się do tego, że nie pamięta dokładnie czy brat wtedy był i jej pomagał.

Z uwagi na powyższe Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonych na rozprawie w dniu 18.10.2012 r. i uznał ja za przyjętą linię obrony. Wyjaśnienia te sprowadzają się do zaprzeczenia wcześniejszym twierdzeniom i przyznaniu się do winy. Oczywiście Sąd ma na uwadze, że jest to prawo procesowe oskarżonych, jak również to, że nie mają oni obowiązku przedstawiać jakikolwiek dowodów na poparcie swoich wypowiedzi. Jednak materiał

dowodowy w postaci zeznań C. P. oraz dokumentów przekazanych przez stronę niemiecką jednoznacznie wskazuje na sprawstwo oskarżonych. W tym kontekście Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych złożone w toku postępowania przygotowawczego. Przede wszystkim należy zwrócić na ich zbieżność i dokładny opis zachowań. Chodzi tu o dużą liczbę zbieżnych szczegółów w obu relacjach. Trudno przyjąć, że takie wyjaśnienia zostały wymuszone przez przesłuchujących ich funkcjonariuszy policji. Nawet gdyby przyjąć, że tak było, to przecież oskarżeni powinni od razu po przesłuchaniach zgłosić ten fakt do prokuratury. Jednak tego nie zrobili, a podczas kolejnych przesłuchań podtrzymali swoje przyznanie się do winy i uzgodnili z prokuratorem wymiar kary.

Sąd podzielił zaproponowaną przez oskarżyciela kwalifikację prawną tego czynu. Nie ma wątpliwości, że zachowanie oskarżonych wyczerpało znamiona ustawowe czynu z art. 279 §1 kk. W związku z tym Sąd uznał, że należy oskarżonym wymierzyć kary po 1 roku. Przy orzekaniu kary Sąd kierował się przesłankami jej wymiaru określonymi w art. 53 kk. Jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonych. Działali oni z niskich pobudek, bo w celu uzyskania korzyści majątkowej. Na potępienie zasługuje sposób ich działania, gdyż zachowywali się w wyjątkowo pewny siebie sposób. Popelnienie przestępstwa szczegółowo zaplanowali, bo wcześniej wypożyczyli samochód, by w ten sposób utrudnić ewentualną ich identyfikację. Nie bez znaczenia jest też wcześniejsza karalność oskarżonych, szczególnie P. L.. Jako okoliczność łagodzącą przyjęto młody wiek oskarżanych. Nadto Sąd uznał, że w przypadku wymierzenia kar bez warunkowego zawieszenia ich wykonania oskarżeni nie będą w stanie wykonać obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody.

Mając powyższe na uwadze Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar w stosunku do D. K. na okres 3 lat, a w stosunku do P. L. na okres 5 lat. Za ustaleniem takich okresów próby przemawia ich wcześniejsza karalność. Jednocześnie z uwagi na młody wiek Sąd oddał ich na podstawie art. 73 §2 kk pod dozór kuratora sądowego.

Sąd jednocześnie zobowiązał oskarżonych do naprawienia wyrządzonej szkody. Sąd uznał, że z uwagi na fakt, że nie mają oni nikogo na utrzymaniu, osiągają dochody, a od popełnienia przestępstwa upłynęło ponad 2 lata, należy wobec nich ten obowiązek ustanowić na podstawie art. 46 §1 kk.

Na podstawie art. 44 §2 kk podjęto rozstrzygnięcie w przedmiocie zabezpieczonego dowodu rzeczowego.

Na podstawie powołanych w wyroku przepisów Sąd obciążył oskarżonych proporcjonalną kwotą poniesionych kosztów sądowych i wymierzył im po 180 złotych opłaty. Oskarżeni deklarują uzyskiwanie określonego dochodu, nie mają nikogo na utrzymaniu, więc uiszczenie tych kwot pozostaje w granicach im możliwości finansowych.